

Збирач кісток. Книга 1

КУПИТИ

Про книгу

Лінкольн Райм — провідний криміналіст поліції Нью-Йорка. Але тепер це в минулому: через нещасний випадок на місці злочину Райм прикутий до ліжка і мріє про евтаназію. Допоки одного дня до нього не звертаються колишні колеги з проханням допомогти знайти жертву викрадення.

Помічницею у зборі доказів для Лінкольна стає офіцерка Амелія Сакс. Пошуки вбивці приведуть їхній химерний тандем до темних сторінок минулого Нью-Йорка, а звідти — до непроглядного мороку логіки божевільного, який не зупиниться, поки від життя на вулицях міста не залишаться тільки кістки.

П'ятниця, 22:30 — Субота, 15:30

Єдине, чого їй хотілося, — це поспати.

Літак приземлився на дві години пізніше, і ще потрібно було дочекатися багажу. А потім засмутив автомобільний сервіс — лімузин поїхав годину тому. Тож тепер вони чекали таксі.

Жінка стала в чергу пасажирів, її висока постать зігнулася під вагою ноутбука. Джон тріскотів щось про відсоткові ставки й нові шляхи реструктуризації угоди, але її думки були поглинуті вечором п'ятниці — уже десята тридцять. «Я хочу натягнути піжаму і влягтися спати».

Повз них тягнувся нескінченний потік жовтих таксі. Щось у кольорі й подібності цих автівок нагадало їй комах. Вона здригнулася від сиріт, що виступили на шкірі, коли пригадала, як у дитинстві в горах вони з братом знайшли роздертого борсука. Або як вони зруйнували мурашник і дивилися на вологу масу рудих тіл, що корчилися й ворушили лапками.

Таксі під'їхало й заскрипіло гальмами, Ті Джей Колфакс рушила до нього.

Водій відкрив кришку багажника, але сам залишився в машині. Їм довелося самотужки вантажити свої валізи — це розлютило Джона. Він звик, що за нього все робили інші. Теммі Джин не зважала. Вона й досі інколи дивувалася, що за неї друкує й упорядковує папери секретарка, тож закинула валізу, зачинила багажник і сіла в салон.

Джон заліз усередину після неї, грюкнув дверима й витер широке обличчя та лисий череп так, наче зусилля від завантаження валізи вкрай його виснажили.

— Перша зупинка — схід Сорок другої, — буркнув Джон крізь відокремлювач.

— Потім Верхній Вест Сайд, — додала Ті Джей.

Плексиглас між передніми й задніми сидіннями був увесь подряпаний, і вона ледве могла розгледіти водія.

Таксі вирулило від бордюру й невдовзі вже мчало швидкісною магістраллю в напрямку Мангеттена.

— Дивись, — сказав Джон. — Ось чому так багато народу.

Він указував на білборд, який вітав делегатів мирної конференції ООН, що починалася в понеділок. Місто очікувало на прибуття десяти тисяч гостей. Ті Джей подивилася на білборд — чорні, білі й азіати махали руками і усміхалися.

Утім, із композицією щось було не так. Хибні пропорції та кольори. Усі обличчя видавалися несправжніми.

— Викрадачі тіл, — пробурмотіла Ті Джей.

Вони швидко їхали автомагістраллю, яка тривожно жовтіла під світлом дорожніх ліхтарів. Проїхали старий військово-морський порт і бруклінські пірси.

Джон нарешті припинив базікати, витягнув калькулятор і почав тицяти на цифри. Ті Джей відкинулася на сидінні, дивилася на тротуари, що парували, й на похмурі обличчя людей, що сиділи на ганках з червоної цегли й оглядали магістраль. Вони здавалися напівпритомними від спеки.

У таксі теж було жарко, і Ті Джей потягнулася до кнопки, щоб опустити вікно. Вона не здивувалася, коли виявилось, що кнопка не працює. Потягнулася через Джона. Друга кнопка теж була несправна. Тоді ж вона помітила, що на дверцятах відсутній замок.

Як і ручка відкривання.

Рука Ті Джей ковзнула дверцятами в спробі намацати уламок ручки. Нічого — наче хтось навмисно зрізав її пилкою.

— Що? — запитав Джон.

— Дверцята... Як вони відчиняються?

Джон дивився то на одні, то на інші двері, аж тут з'явився та зник вказівник тунелю до середмістя.

— Агов! — гукнув Джон до таксиста. — Ви пропустили поворот. Куди ви їдете?

— Можливо, він їде через Квінсборо, — припустила Ті Джей.

Дорога через міст була довшою, але дозволяла уникнути тягнучки в тунелі. Ті Джей нахилилась уперед і каблучкою постукала по плексигласу.

— Ви поїдете через міст?

Водій ігнорував їх.

— Агов!

А за якусь мить вони промчали повз виїзд на Квінсборо.

— Лайно! — крикнув Джон. — Куди ти нас везеш? До Гарлему? Б'юсь об заклад, він везе нас до Гарлему!

Ті Джей подивилася у вікно. Поруч їхала інша машина, повільно їх випереджаючи. Жінка з силою стукнула у вікно.

— Допоможіть! — крикнула вона. — Будь ласка!

Водій автомобіля кинув на неї погляд, потім ще раз, нахмутив брови. Він сповільнився й прилаштувався за ними, але таксі різко повернуло на з'їзд до Квінса, заскочило до провулка й рвонуло повз безлюдні склади. Вони мчали, мабуть, зі швидкістю сто кілометрів на годину.

— Що ви робите?

Ті Джей з силою стукнула у відокремлювач.

— Повільніше. Куди ми?..

— О боже, ні! — прохрипів Джон. — Дивись.

Водій натягнув лижну маску.

— Чого вам треба? — крикнула Ті Джей.

— Грошей? Ми дамо тобі грошей.

Із передньої частини таксі все ще не долидало ані звуку.

Ті Джей рвучко відкрила свою сумку марки «Таргус» і витягнула чорний ноутбук. Вона розмахнулася і вдарила кутом комп'ютера у вікно. Скло витримало, хоча звук удару, здалося, добряче налякав водія. Таксі смикнулось і мало не влетіло в цегляний мур, повз який вони мчали.

— Гроші? Скільки? Я можу дати тобі купу грошей!

Джон бризкав слиною, сльози котилися його товстими щоками.

Ті Джей знову стукнула ноутбуком у вікно. Екран розлетівся від удару, але скло залишилося неушкодженим.

Вона спробувала ще раз, але корпус комп'ютера розсипався й випав з її рук.

— От лайно!..

Вони обоє різко смикнулися вперед, коли таксі занесло, й автівка зупинилася в темному брудному тупику.

Водій виліз з машини, у його руці був маленький пістолет.

— Будь ласка, не треба! — благала Ті Джей.

Він підійшов до задніх дверцят і нахилився, зазираючи в засмальцьоване вікно. Стояв так довго, а вони з Джоном відсунулися назад, уприутл до протилежних дверей. Їхні спітнілі тіла притиснулися одне до одного.

Таксист притулив руки до скла, щоб уникнути відблиску вуличних ліхтарів і розгледіти їх уважніше.

Несподіваний тріскіт розірвав тишу, і Ті Джей здригнулася, а Джон коротко скрикнув.

Удалині позаду водія небо сповнилося червоними й синіми вогняними стрічками. Після цього пролунали виляски та свист. Водій повернувся й витріщився на велетенського помаранчевого павука, що розкинувся над містом.

Феєрверки. Ті Джей пригадала, що читала про них у «Таймс». Подарунок делегатам конференції від мера й генерального секретаря ООН, вітання в найвеличнішому місті на землі.

Водій знову повернувся до машини, з гучним клацанням смикнув за ручку й повільно відчинив дверцята.

КУПИТИ